

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Markovej a členiek senátu JUDr. Júlie Horskej a JUDr. Dariny Ličkovej v právnej veci žalobcu: **V., štátny podnik**, so sídlom K., IČO: X. proti žalovanému: **I., s.r.o.**, so sídlom K., IČO: X., **o zaplatenie 1 143 671,10,-- Sk s príslušenstvom**, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 5.marca 2008, č.k. 15Cb/75/2002-178, takto

r o z h o d o l:

Rozsudok Krajského súdu v Žiline z 5. marca 2008, č.k. 15Cb 75/02-178 sa v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e:

Krajský súd v Žiline napadnutým rozhodnutím uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 915 899,50,-- Sk a nahradiť trovy konania 27 010,-- Sk. V časti o zaplatenie 227 771,60,-- Sk konanie zastavil. Vo zvyšku žalobu zamietol.

Súd prvého stupňa rozhodol tak na základe nasledovne zisteného skutkového stavu. Žalobca na pojednávaní dňa 5. marca 2008 zbral žalobu v časti zaplatenie 227 771,60,-- Sk

späť, preto konanie podľa § 96 ods. 1, 3 O.s.p. bolo zastavené. Dôvodom späťvzatia bol jednostranný zápočet žalobcu z 11. decembra 2001.

Predmetom uplatneného nároku zostala zvyšná časť v celkovej sume 915 899,50,-- Sk, penalizačná faktúra č. 20001053 a uplatnené príslušenstvo. Išlo o nezaplatený dobropis vystavený žalovaným dňa 22. decembra 1999, ktorým zrušil faktúry vystavené žalovaným č. 101/98, č. 102/98, č. 117/98 a dobropisoval v prospech žalobcu celkom sumu 1 739 956,10,-- Sk. Súd posúdil túto dobropisovanú čiastku ako bezdôvodné obohatenie v zmysle § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktoré vzniklo tým, že žalobca žalovanému zaplatil cenu prác podľa zmluvy o dielo č. 204-4600/96, ktoré fakticky realizovala spoločnosť V., a.s., a ktorej tieto práce tak isto boli uhradené. Nespornosť predmetnej čiastky bola súdu preukázaná i predloženou dohodou o kompenzácii pohľadávok a záväzkov k 30. decembru 1999, uzatvorenej medzi pôvodným žalovaným a žalobcom, zo znenia ktorej vyplynulo zníženie dobropisovanej čiastky 1 739 956,10,-- Sk o sumu 547 892,-- Sk. Nespornosť vystaveného dobropisu bola tak isto preukázaná čiastočným plnením žalovaného, a to platbou prevodom na účet žalobcu dňa 26. decembra 1999 v celkovej sume 48 393,-- Sk. Toto plnenie malo účinok uznania zvyšku záväzku v zmysle § 407 ods. 3 Obchodného zákonníka. Vzhľadom k tomu, že žalobca sa stal právnym nástupcom právneho predchodcu žalovaného, predmetné účinky § 407 ods. 3 Obchodného zákonníka sa vzťahujú i na neho. Vzhľadom na nejasnosť uplatneného úroku z omeškania v sume 142 567,21,-- Sk, krajský súd v tejto časti žalobu zamietol. Ďalej súd žalobu zamietol i v časti uplatneného úroku z omeškania podľa návrhu na pojednávaní z 5. marca 2008 vzhľadom k tomu, že navrhovaný petit žalobcu priznať úrok z omeškania vo výške o 1% vyšší, je neurčitý. Bolo potrebné presne špecifikovať výšku úroku z omeškania, obdobie omeškania, ale túto výšku úroku z omeškania aj preukázať. Žalobca svoj uplatnený nárok nepreukázal.

O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 142 ods. 2 O.s.p., a to na základe pomernej úspešnosti účastníkov konania. Žalobca bol úspešný v pomere 71%, žalovaný bol úspešný v pomere 29%, rozdiel úspechu a neúspechu žalobcu predstavuje 42%. Z výšky zaplateného súdneho poplatku v sume 64 310,-- Sk predstavuje 42% sumu 27 010,-- Sk.

Proti tomuto rozhodnutiu v časti uloženia povinnosti zaplatiť istinu 50 095,10,-- Sk podal žalovaný odvolanie. Namietal, že prvostupňový súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnemu skutkovému zisteniu ohľadne sumy, ktorú dlhoval žalobcovi. Mal za to, že pohľadávka žalobcu v sume 1 143 671,-- Sk sa znížila nielen o sumu 227 771,60,-- Sk v dôsledku jednostranného započítania vykonaného žalobcom, ale aj o sumu

50 095,10,-- Sk (7 041,10 + 43 054) v dôsledku jednostranného započítania vykonaného žalovaným. Uviedol, že žalovaný trval na započítaní aj pohľadávok vo výške 7 041,10,-- Sk a vo výške 43 054,-- Sk a pri viacerých osobných rokovaníach ústne uplatnil ich jednostranné započítanie podľa § 580 a nasl. Občianskeho zákonníka voči pohľadávke žalobcu v sume 1 143 471,-- Sk. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Žiline, č.k. 15 Cb 75/2002 z 5 .marca 2008 v napadnutej časti zmenil a zaviazal žalovaného na uloženie povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 865 801,40,-- Sk a nahradiť mu trovy konania.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného žiadal, aby odvolací súd odvolanie zamietol. Uviedol, že čiastka v sume 7 041,10,-- Sk je 6% DPH zo sumy 117 352,-- Sk z faktúry č. 13/99 a čiastka 43 054,-- Sk je 10% DPH zo sumy 473 594,-- Sk z faktúry 74/99. Tieto sumy neboli započítané z dôvodu, lebo podľa vtedy platného zákona č. 289/1995 Z.z o dani z pridanej hodnoty nebolo možné DPH započítať, takže pohľadávky neboli zo zákona spôsobilé na započítanie. Tiež uviedol, že nie je mu známa skutočnosť, že by si žalovaný uplatňoval jednostranné započítanie týchto pohľadávok, a to ústne na viacerých rokovaníach, ako uvádza v odvolaní. Okrem nemožnosti započítať žalovaným uplatňované pohľadávky z dôvodov ich nespôsobilosti na započítanie zo zákona, nebol splnený ani ďalší predpoklad na započítanie vzájomných pohľadávok, t.j. adresný jednoznačný prejav smerujúci k započítaniu konkrétnej pohľadávky žalovaného odporcu, t.j. v akej výške je uplatnené započítanie a proti ktorej pohľadávke navrhovateľa sa započítava.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) prejednal vec v medziach odvolania podľa § 212 ods. 1 O.s.p. a § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania je časť žalobcom uplatnenej peňažnej pohľadávky a súdom prvého stupňa priznanej v sume 50 095,10,-- Sk, ktorú podľa odvolania žalovaný voči žalobcovi započítal svojim ústnym prejavom započítania, čo žalobca poprel.

Podľa § 580 Občianskeho zákonníka ak veriteľ a dlžník majú vzájomné pohľadávky, ktorých plnenie je rovnakého druhu, zaniknú započítaním, pokiaľ sa vzájomne kryjú, ak niektorý z účastníkov urobí voči druhému prejav smerujúci k započítaniu. Zánik nastane okamihom, keď sa stretli pohľadávky spôsobilé na započítanie.

Uvedené ustanovenie upravuje započítanie ako spôsob zániku pohľadávok veriteľa a dlžníka. Ku kompenzácii nedochádza automaticky, len čo sa vzájomné splatné pohľadávky stretnú. Zákonné ustanovenie vyžaduje, aby niektorý z účastníkov urobil prejav vôle

smerujúci na započítanie. Súhlas druhého účastníka sa nevyžaduje. Prejav vôle na započítanie nevyžaduje písomnú formu, musí byť však dostatočne určitý a musí byť z neho nepochybné, ktorej pohľadávky sa týka. V prípade rozporu je vecou toho, kto takýto prejav započítania vykonal, aby túto skutočnosť vierohodne preukázal.

V prejednávanej veci žalovaný tvrdil, že voči žalobcovi urobil ústny prejav vôle na započítanie istiny, ktorá je predmetom odvolacieho konania. Žalovaný urobenie takéhoto prejavu vôle žalovaným poprel a poukázal na skutočnosť, že uvedená suma predstavuje DPH, ktorú podľa vtedy platného zákona nebolo možné započítať. Žalovaný nepredložil v konaní žiaden dôkaz o tom, že voči žalobcovi vykonal započítanie. Napokon v odvolaní naň ani nepoukázal. Z uvedeného potom vyplýva, že žalovaný nepreukázal zákonnú podmienku pre započítanie podľa § 580 Občianskeho zákonníka, a to nepochybný prejav vôle smerujúci k započítaniu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z uvedeného dôvodu napadnutú časť rozhodnutia súdu prvého stupňa podľa § 219 O.s.p. potvrdil ako vecne správnu.

Úspešnému žalobcovi v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli, a preto odvolací súd mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (§ 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e: Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 19. februára 2009

JUDr. Anna Marková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: M.